

смяна неспособна. В по-късната редакция отпада остарялата падежна форма¹⁵, съхранена в актуалната езикова норма само в отделни идиоматични изрази (*ребром, телом, духом*), но не и настоящето търсене на архаично звучене. Етимологичната фигура *навсякъде сявга* подхваща тоталитско моделиране на времепространствените координати, което се потвърждава във вариращото повторение на следващото архаизирано наречие: *навсяде* и *изненадващо* (или не) на финала на творбата приключва с „модерния“, изграден през езиково актуален материал, символ: *тъмнен безкрай*. Със сигурност в седми стих (*Навсякъде сявга раздвоя неспособна*) маркерът за архаична стилистика не е изненадващ. Включен на нивото на синтактичното изграждане, той се поддържа от високата повторителност на съчинителния съюз *и*. Анафоричната му позиция сугестивна ритма на поредица от последователни действия събития, типичен за етиологичния тип разкази: *и създаде, и видя, и направи...* При Яворов поредицата звучи така: *и пламва, и [...] чуя, и [...] засипва, и ще бъде...*¹⁶ Чрез словообразуването седми стих извежда стилистичния маркер в акцентна позиция. Прави го, приключвайки варирането на морфемата *две*, в странното струпване на два последователни неологизма: *раздвоя неспособна*. Принципът на граматическото им структуриране е еднакъв – създава се конкуренция на типични (актуални, правилни) и нетипични форми (архаични и неологизми), чиито значения синхронно се поддържат като валидни.

Омографията *раздвоя* контаминира правилната форма на глагола *раздвоя* (*аз да раздвоя*) и нетипично образуваното отглаголно съществително *раздвоя*. При словообразуването му е пренебрегнат продуктивният суфикс *-ние*, който прилепва към несвършения вид на глагола *раздвоя*, за да образува утвърденото в езиковата норма отглаголно съществително *раздвоение*. Нормата, по чиято логика е създаден неологизмът *раздвоя*, оформя малка група съществителни. От 17-те глагола от първи разред на второ спрежение, завършващи на *-оя, -ая, -уя* с ударение на крайната гласна (тук попада и основният глагол *двоя се*), само три образуват съществителни

¹⁵ Използваното от поета наречие *двоем* е контаминирана форма – основа на двойствено число, но с окончание за творителен падеж на единствено. Благодаря на Кр. Чакърова за помощта ѝ при идентифицирането на тази словоформа.

¹⁶ Съчинителният съюз *и* е употребен седем пъти, четири от които в анафорична позиция. След пети и шести стих анафората е прекъсната, в осми и девети е подновена, но пък е раздалечена от строфичната граница и от различието на ритма. Точната анафора на пети и шести стих всъщност е разколебана – втората употреба поддържа двусмислие: на съчинителен съюз между две главни изречения в рамките на сложното съставно и на частица *дори, даже* („в каменът“), подсилваща значението на присъединеното изречение.